

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **T. J.** skazanego z art. 156 § 3 k.k.,
po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2023 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału
stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.
wniosków obrońców skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku
Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 8 listopada 2022 r. sygn. II Aka 492/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z
13 maja 2021 r. sygn. V K 296/18,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosków i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacjami wyroku wobec ww. skazanego**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z 13 maja 2021 r. sygn. V K 296/18 uznał T.J. za winnego tego, że:

1. w dniu 28 stycznia 2018 r. w W., przy ul. T., działając w zamiarze bezpośrednim spowodowania u R.B. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, poprzez wielokrotne zadawanie ciosów rękami oraz kopanie nogami po całym ciele, w tym w głowę, również ze znaczną siłą, doprowadził do powstania u pokrzywdzonego obrażeń w postaci: urazu czaszkowe - mózgowego z rozległym krwakiem podtwardówkowym lewostronnym, oraz krwakiem podtwardówkowym nad prawym płatem czołowym, licznych otarć i zasinień na twarzy, krwaków okularowych obydwu oczodołów, rany małżowiny usznej lewej, rany w

okolicy ciemieniowej lewej, krwiaków podczepcowych na sklepiści czaszki, rozległych wylewów krwawych na klatce piersiowej po stronie lewej oraz w lewej okolicy biodrowej, które to obrażenia skutkowały wodogłowiem pourazowym oraz ciężkim stanem ogólnym oraz neurologicznym, czym w sposób nieumyślny doprowadził do zgonu R.B., który nastąpił w dniu 3 czerwca 2018 r., tj. czynu kwalifikowanego na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k. i za to wymierzył mu karę 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności;

2. iż w dniu 28 stycznia 2018 r., w W., przy ul. T., stosując wobec małoletniego F. Ż. groźbę bezprawną użycia przemocy poprzez zapowiedź spowodowania uszczerbku na zdrowiu, usiłował zmusić F.Ż. do otwarcia drzwi zajmowanego przez niego lokalu, tj. czynu kwalifikowanego na podstawie art. 191 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności (pkt III wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 8 listopada 2022 r. sygn. II Aka 492/21, zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy (pkt 1 wyroku).

Kasacje od powyższego rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego wywiedli obrońcy skazanego, w których zaskarżonemu wyrokowi zarzucili rażące naruszenie przepisów postępowania stanowiące bezwzględną przesłankę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz szereg naruszeń prawa procesowego m.in. z art. 433 § 2 k.p.k.

w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.; art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k.; art. 201 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k.

Obrońcy w kasacjach wnieśli również o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

W odpowiedzi na kasacje obrońców, prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych, a tym samym o nieuwzględnienie wniosków o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońców okazał się bezzasadny.

Na wstępie zauważyć należy, iż na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy w istocie dysponuje możliwością wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżoną kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając jednocześnie na uwadze wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, w zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22; podobnie postanowienia SN z: 22 stycznia 2020 r. sygn. III KK 5/20 i z 18 listopada 2003 r. sygn. IV KK 347/03). Tego rodzaju następstwo może zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego

uwzględnienia. Sąd Najwyższy nadto zauważa, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić wówczas, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna. Tymczasem analiza materiałów postępowania oraz uzasadnień wniosków o wstrzymanie wykonania orzeczenia zawartych w kasacjach obrońców skazanego T.J. – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

(B.B.)

[as]